

BEN SPEELT VOOR BUTLER...

Vrolijk stuk in 5 bedrijven

door

PETER VAN DEN BIJLLAARDT

SPELERS:

BEN – ca. 50 jaar. Echtgenoot van Sofie. Een beroepsacteur, die het niet kan laten in het échte leven ook af en toe toneel te spelen. Hij manoeuvreert zich – ongewild – in de rol van **BUTLER**. Wat hij heel erg goed doet, omdat dat zijn volgende rol in het stuk is, die hij gaat spelen. Hij zegt *m'vrouw* en *m'neer*. En ook al het andere spreekt hij overdreven onderdanig uit.

SOFIE – ca. 40 jaar. Zijn vrouw, die niet gauw ergens van schrikt. Ze houdt er een vrolijke levensopvatting op na. Is bijzonder intelligent en heeft een groot gevoel voor humor.

STIEN – ca. 70 jaar. De tante van Sofie. Een uitermate irritant mensje, dat zich aan alles en iedereen ergert. Meteen haar conclusies trekken is haar specialiteit. Wanneer ze geïrriteerd of ongedurig is gebruikt ze steeds dezelfde kort afgemeten handgebaartjes. Wanneer ze uit haar slaap wordt gewekt hangt haar haar omlaag. Op alle andere tijdstippen zit het in een oubollig '*knotje*' verwerkt.

MARIAN (Toontje) – ca. 45 Jaar, Ze is de gezelschapsdame (vriendin) van Stien. Ze laat zich door deze vrouw in het begin flink overheersen. Maar als ze alleen met '*butler-Ben*' is gaan alle remmen bij haar los. Ze heeft een goed gevoel voor humor. Het is de bedoeling dat ze er in het begin wat '*tuttig*' uitziet. Haar haar is dan ouderwets opgestoken. Als ze haar '*strakke kanariegele broek*' aanheeft en haar '*strakke felrode truitje*' ziet ze er buitengewoon sexy uit! Haar haar wordt dan wat jeugdiger/moderner gekapt en haar uiterlijk iets jonger opgemaakt.

WANDA ca. 35 jaar. De buurvrouw van Ben en Sofie. Een beetje domme, maar goedhartige nymfomane, die bij de film wil. Ze is bereid iedere rol te spelen, die ze aangeboden krijgt.

ALBERT – ca. 45 jaar. Een filmproducer. Een beetje '*verwijfd*' type. Gedraagt zich daar ook naar en is heel overdreven in bijna al zijn handelingen, zijn lachje en zéker zijn uitspraak. Hij praat overdreven *zalvend*.

GIJS – ca. 50 jaar. De *klusjesman* van Sofie en Ben. Een jongen van de gestampte pot. Praat het platte dialect, van waar hij vandaan komt.

BODEGA – ca. 50 jaar. Rechercheur van politie. Een doodgewone ouderwetse rechercheur.

LEA - De stiefmoeder van Wanda. Zij is 38 jaar, maar ziet er véél jonger uit. Een klein rolletje.

AGENT JANSEN - deze rol bestaat uit maar enkele zinnen en kan door zowel een man als vrouw worden gespeeld.

DECOR:

Het stuk speelt zich in de zomer van 1965 af

Dus de decorbouwers kunnen zich helemaal uitleven. Want de hele inrichting van de kamer moet er in de stijl van de jaren '70 uitzien. En de meubels en rekwisieten ook. Ik denk dat dit allemaal op een makkelijke manier, in de *kringloopwinkels* te krijgen is.

Aan het eind van de linkerwand is de deur naar de slaapkamer van Sofie en Ben. Aan het eind van de rechterwand is de deur naar de hal. De deur naar de logeerkamer zit daar vlak naast. Tegen de achterwand staat een dressoir, waarop, helemaal rechts een pick-up. In de deksel zit de speaker, die er vlak naast staat. Nog voor het doek open gaat wordt er een plaat gedraaid! Naast de pick-up ligt een stapeltje Lp's. Links daarvan staat een fruitschaal vol met fruit. Daar weer naast een zwarte-bakelieten telefoon. In het dressoir staan de sterke drank en glazen.

Een klein stukje van de linkerwand af staat een '*Liberty*' bankstel. De 3-zits (iets schuin) richting publiek. De fauteuils links en rechts ervan. Op de bank enkele kleine kussentjes, Een '*kloostertafel*' ertussenin. Of zo'n ouderwetse ovale teakhouten salontafel. De plekken van de bank worden aangeduid met plek 1, 2 en 3. De fauteuils met fau. 1 en 2, Links beginnend. Tussen fau. 1 en plek 1 staat een staande schemerlamp, die aangesloten is.

1965 Is 'nog niet zo gek lang geleden. Sommige acteurs en medewerkers van jullie toneelvereniging kunnen zich vast nog wel deze tijd herinneren. En op de vele foto's en films kan men zien hoe iedereen zich in die tijd kleedde en hoe al die typische *accessoires* er in die tijd uitzagen.

KLEDING:

De kleding die de acteurs dragen worden tussen de teksten door duidelijk beschreven.

MUZIEK:

Als het stuk begint speelt er muziek van **Jim Reeves** op de pick-up op toneel. Tussen de bedrijven door wordt er via de boxen in de zaal muziek gedraaid.

Dit alles wordt in het stuk duidelijk beschreven.

Het stuk speelt zich in de zomer af.

Een korte scene uit het EERSTE BEDRIJF

Wanda: *(op. Gekleed in een superkort strak kokerrokje. Ver uitgesneden bloes, waaronder een push-up beha. Hele hoge pumps. Witte enveloppe-handtas en autosleuteltjes in haar handen. Spottend)* Goeiemorgen tuinman.

Ben: *(grijnst)* Mogge buurvrouw. Sofie komt zo.

Wanda: *(gaat in fau. 2 zitten. Kijkt Ben aan. Als Ben vragend terug kijkt)* Nou... 'n lekkere kop koffie sla ik niet af.

Ben: D'r is alleen maar thee.

Wanda: *(brede glimlach)* Daar doe ik 't ook voor.

Ben: *(schenkt een kop vol)* Zorg je ervoor dat Sofie niet teveel geld uitgeeft.

Wanda: *(spottende glimlach)* Natuurlijk. Anders heb jij geen geld meer voor je hobby.

Ben: *(grinnikt en zet de thee voor haar neer)* Sofie noemt mijn moestuin een geldverslindende onzin.

Wanda: *(neemt een slok thee)* Heb je nog iets over je toneelstuk gehoord?

Ben: Nee. Hans is het aan het lezen. Hij zou me bellen wat hij er van vond.

Wanda: En denk je dat hij je een rol in je eigen stuk geeft?

Ben: Dat was mijn belangrijkste voorwaarde. Of ik krijg die rol van butler, of hij krijgt mijn stuk niet.

Wanda: Hoe lang is het nu geleden dat je voor het laatst hebt gespeeld?

Ben: Té lang. Ik moet snel weer op het toneel staan anders word ik gek.

Wanda: Och... 'n mens wordt niet zo gauw gek.

Ben: Nou, ik wel. Ik moet m'n talenten kwijt, anders raak ik verzeild in een diepe depressie.

Wanda: *(spottende glimlach)* Dan is 't maar goed dat je 'n moestuin hebt. Kun je je daar tenminste op afreageren. Je rabarber was trouwens overheerlijk. Dat vond Peter ook.

Ben: Wie is Peter?

Wanda: 'n Collega van me. Is gisteren bij me blijven eten.

Ben: O, kwam die atleet bij jou vandaan?

Wanda: Hoe bedoel je?

Ben: Toen ik vanochtend in m'n tuin bezig was zag ik een zeer atletische jongeman naar zijn scooter lopen. Volgens mij heeft die heel wat meer bij je uitgevoerd dan rabarber eten.

Wanda: *(scheve glimlach)* Hoe vond je 'm?

Ben: Beetje jong. Maar ja... jij valt op jong.

Wanda: Ja, en jong valt op mij. *(zet overdreven haar borst op)* En wie ben ik dan wel om al dat sappige fruit te weigeren.

Ben: Ik schatte 'm niet ouder dan negentien.

Wanda: Hij zei dat-ie 21 was.

Ben: Ja, ja... Waarom ging-ie 'r eigenlijk zo vroeg vandoor? *(grijnzend)* Kon hij je niet meer bijhouden?

Wanda: Nee, hij is bang voor z'n moeder. Als die 'm straks niet in bed ziet liggen is-ie nog niet jarig.

Ben: Ja, dat krijg je met kinderen die nog onder de zuurballenwet vallen.

Wanda: *(lacht schaterend. Drinkt weer van haar thee)* Zeg... weet je dat ik voor 'n film gevraagd ben. *(als Ben haar geïnteresseerd aankijkt)* Afgelopen woensdag in het café van Ome Bram.

Ben: Voor 'n film?

Wanda: Ja... Zo'n artistieke gast zat al een kwartier naar me te koekeloeren. Baardje, hele grote bril, ribfluwelen broek en leren vestje. Komt ineens naast me aan de bar zitten en stelt zich voor als Bert de filmproducer. Of ik zin had in zijn film te spelen.

Ben: Kijk maar uit. Bij dat soort figuren blijkt het achteraf alleen maar om het spelen te gaan.

Wanda: Nee, het was 'n echte. Ik had nog niet gevraagd om wat voor een soort film 't ging of er kwam zo'n seksbom naast 'm zitten. Je kent ze wel. Platinablond, overvloedig in het vlees zittend en een broek aan die bijna van haar kont knapt. Nicole heet ze. Bertje kon zijn ogen niet van haar tieten afhouden. En dat was niet moeilijk, want die rolden bijna over de bar.

Ben: *(grinnikt. Cynisch)* O, maar dan is het een echte filmproducer, hoor.

Wanda: *(zachtjes lachend)* Luister nou even af... Die meid zei, zo gauw ze me zag: "Is dit die meid die Sylvia gaat spelen?"

Ben: *(geamuseerd)* En wat moet Sylvia allemaal in die film doen?

Wanda: Sylvia is een huisvrouw die zich verveelt en een klein beetje in de war is. Ze is in die film naar zichzelf op zoek.

Ben: *(geamuseerd)* O... En?... Vindt ze zichzelf?

Wanda: Ja, de details moet ik allemaal nog 'ns goed doorlezen.

Ben: Doorlézen? Heb je al een manuscript dan?

Wanda: Ja. Kwam die Nicole me eergisteren brengen.

Nog een korte scene uit het EERST BEDRIJF

Ben: *(hij is gekleed in een ouderwets 'butlerkostuum. Hij maakt met zijn handen enkele butlerbewegingen en praat overdreven deftig, een klein beetje slepend) Wat zou je er van zeggen, James, als wij eens een heerlijk drankje voor onszelf zouden inschenken? Dat lijkt me een uitstekend idee, beste kerel. (pakt een fles cognac en een glas uit het dressoir en schenkt een flinke bodem in het glas. Ruikt eraan en neemt een klein slokje) Alsof er een schattig klein engeltje over mijn tong sast, James. Verrek, ik wilde net hetzelfde zeggen, beste jongen. Proost. (neemt een nieuw slokje. Telefoon. Hij pakt heel snel op. Weer met zijn eigen stem) Ben jij dat Paul?... Ik probeer je al een uur lang te bellen... Ja, dat kostuum is bezorgd... Ja, de brief heb ik ook gelezen. Ik ben blij dat je mijn stuk goed vindt... Ik was echt toe aan een grote rol. En ik heb 't kostuum ook al aangetrokken. Vlak voordat jij belde was ik op de stem aan het oefenen. Ik ga vanmiddag al het eerste bedrijf leren... Ja is goed... Ja, oké... Tot maandag dan... (lacht schaterend en hangt op. Heft zijn glas. 'Butlerstem') Nou, ouwe jongen, mag ik zo vrij zijn je te feliciteren met je allereerste toneelstuk? Dat gaat een groot succes worden hoor. (houdt zijn glas omhoog. Als hij een slok wil nemen gaat de deurbel. Hij bevriest midden in zijn handeling. Kijkt naar de haldeur. Dan op zijn horloge, zet het glas op het dressoir en gaat af)*

Stien: *(op. Gekleed in een bloemenjurk met korte mouwen. Daaroverheen een wit vest. Dikke donker bruine kousen en stevige schoenen met veters. Ze draagt wit kanten hand schoenen. Aan haar arm draagt ze een grote vormeloze witte tas. Op haar hoofd een zomerhoed, waarop veel kunstfruit, die totaal niet bij de rest past. In haar hand een grote zwarte paraplu. Ze kijkt verstoord naar de pick-up en schreeuwt boven de muziek uit) Wat een herrie hier! (Marian is vlak achter haar opgekomen. Gekleed in een pastelkleurig, maar stijf zittend mantelpakje. Zij heeft lichte nylons met naad aan en stevige schoenen zonder veters. Verder een klein vrolijk zomerhoedje, In haar handen heeft ze een mooie enveloppe-*

tas. Ze blijft op 1 meter van de haldeur af staan)

Ben: *(loopt snel naar de piek up en zet hem uit. Met zijn 'butlerstem')*
Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw maar het was zo vreselijk stil in huis. En omdat ik toch alleen was dacht ik, och... waarom niet een passend muziekje gedraaid. En mevrouw vindt het niet erg als ik zo nu en dan van de pick-up gebruik maak.

Stien: Ben jij in dienst van mevrouw Van Hoofd?

Ben: *(gaat overdreven stram staan en duwt zijn borst naar voren)* Ik ben de butler van mevrouw Van Hoofd, mevrouw. U bent haar tante, neem ik aan?

Stien: Klopt. *(ziet dan pas het glas cognac. Haar ogen worden groter)*
Is die cognac van jou, jongeman?

Ben: Mevrouw heeft er geen bezwaar tegen als ik af en toe een hartversterkertje neem, mevrouw.

Stien: Mijn nichtje is duidelijk veel te vriendelijk voor haar personeel. Ten eerste is alcohol de basis van veel kwaad op deze wereld en ten tweede geeft het geen pas om, om half een al aan de sterke drank te zitten.

Ben: Over tijd gesproken, mevrouw? Ik meen vernomen te hebben dat u met de trein van 9 over 12 aan zou komen. *(haalt uit zijn vestzak een ouderwets kettingklokje)* Mijn horloge vertelt mij echter...

Stien: We zijn helemaal niet met de trein gekomen.

Ben: Maar mevrouw is met de auto naar het station gereden om u daar op u te wachten, mevrouw,

Stien: Onzin. Mijn nichtje heeft niet eens een auto.

Ben: Mevrouw is met de auto van een vriendin, mevrouw.

Stien: O... Nou ja, die merkt snel genoeg dat ik niet uit die bewuste trein stap. En nu wil ik dat je onze koffers naar onze kamers brengt. Want we willen ons even verfrissen.

Ben: Ik ben bang dat dat niet gaat, mevrouw.

Stien: Wát? Moeten wij onze eigen koffers naar onze kamers dragen?

Ben: Mevrouw begrijpt me verkeerd. De koffers wil ik met alle plezier voor u dragen, maar er zijn geen kamers. Er is slechts maar één kamer. U slaapt samen op de kamer van mevrouw.

Stien: In de slaapkamer van mijn nichtje?

Ben: De echtgenoot van mevrouw is op het moment in het buitenland voor zaken mevrouw. En in de slaapkamer van mevrouw staat een lits-jumeaux. U heeft dus beiden uw eigen bed.

Stien: *(kijkt Ben vanaf het moment dat hij 'echtgenoot' heeft gezegd met grote verbaasde ogen aan)* Nam jij nu net het woord échtgenoot in je mond?

Ben: Ja mevrouw.

Stien: Maar mijn nichtje is helemaal niet getrouwd.

Ben: Het spijt me u te moeten tegenspreken, mevrouw, maar mevrouw Van Hoofd is al zes jaar getrouwd. En ik mag wel zeggen met een hele charmante man.

Stien: Waarom heeft ze me daar nooit iets over verteld? *(kijkt Marian aan)*

Marian: Ja, ik wist het ook niet, hoor Stien.

Stien: *(zucht diep)* Hóógst merkwaardig allemaal.

Ben: Ik ben er van overtuigd dat mevrouw Van Hoofd u zo meteen een redelijke verklaring kan geven.

Stien: Nou, ik ben benieuwd. Maar nu over de kamers. *(verontwaardigd, haar geïrriteerde handgebaartjes niet vergetend!)* Ik ben gewend een kamer voor mij alleen te hebben. Mijn nichtje heeft toch wel een logeerkamer?

Ben: Ja, maar daar slaapt zij. *(er snel achteraan)* Mevrouw Van Hoofd bedoel ik.

Stien: En de kamer naast de voordeur?

Ben: Daar staan de planten van meneer Van Hoofd. Daar mocht ik onder geen beding aankomen.

Stien: En de zolder?

Ben: Daar slaap ik, met uw goedvinden, mevrouw.

Stien: Hè, waarom is die meid ook zo klein behuisd.

Ben: Een kwestie van financiën, mevrouw.

Stien: Ik begrijp hier niets van. Haar man moet een goed betaalde baan hebben anders zou hij niet in het buitenland zitten. *(Ben maakt een grimas, dat hij daar een foutje heeft gemaakt)* Ze houdt er een butler op na en dan maar 3 slaapkamers. écht, hier begrijp ik helemaal niets van.

Ben: O, maar ik verdien niet zoveel, mevrouw.

Stien: Nee, dat moet er nog bijkomen. De manier waarop jij ons binnen liet.

Marian: *(heeft al die tijd vol adoratie naar Ben gekeken)* O, maar ik vind dat meneer dat juist aller charmantst deed.

Stien: Ten eerste heeft niemand jou iets gevraagd en ten tweede hoef je hem geen meneer te noemen. Hij is personeel. En personeel spreek je niet met u en meneer aan. Duidelijk?

Ben: *(opent de slaapkamerdeur)* Dit is uw slaapvertrek, mevrouw. Als u mij nu even wilt excuseren, dan haal ik de koffers. *(af)*

Stien: Wat een ontzèttend ongemanierde man. *(kijkt de slaapkamer in)* Hier ziet er in ieder geval keurig uit.

Marian: *(steekt haar hoofd om de deur)* O ja. Dus hier slapen wij

vannacht.

Stien: Nou, dat valt nog te voorzien. Ik moet zo meteen eens een hartig woordje met Sofie wisselen. *(Ben op met een middelgrote oude leren koffer met riemen eromheen en een zeer ouderwetse en armzalig uitziend kleinere koffer. Hij draagt ze de slaapkamer in. Als Ben weer op is):* Zeg... Hoe heet jij eigenlijk?

Ben: *(kort knikje)* James, mevrouw.

Stien: *(korte snuif)* James... Nou, die naam past helemaal niet bij je.

Marian: Ik vind James juist heel goed bij hem passen, Stien.

Stien: *(gaat vlak voor Marian staan)* Wat heb ik jou nou zojuist verteld?

Marian: Dat mijn mening jou niet interesseert.

Stien: Juist. *(priemend vingertje)* Goed onthouden.

Ben: Wanneer de dames zich wensen te verfrissen. *(wijst)* in de hoek van de slaapkamer is een deur die naar de badkamer gaat.

Stien: Uitstekend. Dan ga ik me nu eerst even verfrissen. *(af. Sluit de deur met een harde klap)*

Marian: *(steekt haar hand uit en giechelt)* Mag ik me dan even voorstellen? Ik ben Marian *(giechelt verlegen)* Maar m'n vrienden noemen me Toontje.

Ben: O, wat een leuke naam. *(geeft Marian een stevige hand)* En heeft u veel vrienden... Toontje?

Marian: *(ingehouden lachje)* Ach. U noemt me al zo. Wat aardig van u.

Ben: Butlers kunnen ook aardig zijn Toontje. *(pakt de fles)* Mag ik u met 'n cognacje verblijden?

Marian: *(heel even geschrokken)* O nee. *(kort ingehouden lachje)* Stien zou me vermoorden als ze mij cognac zag drinken. *(gaat op plek 2 zitten)*

Ben: En doet u altijd wat mevrouw Stien wil?

Marian: O ja. Ik ben volkomen afhankelijk van haar.

Ben: Dat lijkt me dan geen prettig leven voor u. *(zet de fles op het dressoir en pakt zijn glas)*

Marian: Is 't ook niet. Maar ja, wat moet ik anders? Ik heb geen inkomsten van mezelf en ik ben ook niet meer een van de jongste. Bij Stien krijg ik alles wat ik nodig heb.

Ben: Behalve dan vrijheid van meningsuiting. *(gaat in fau. 2 zitten. Neemt een flinke slok. Blijft slokjes nemen want zijn glas moet even later leeg zijn)*

Marian: O, maar daar ben ik aan gewend hoor.

Ben: Heeft u er nooit eens bij stil gestaan alles gewoon achter u te laten?

Marian: (*geschrokken*) U bedoelt dat ik eh... zomaar bij d'r zou vertrekken?

Ben: Ja, dat bedoel ik ja.

Marian: O jeetje... Ik zou niet weten waar ik naar toe zou moeten.

Ben: En uw vrienden? Diegenen die u Toontje noemen?

Marian: O, maar die hebben geen plaats voor mij. Die wonen heel klein. Of op kamers.

Ben: Nooit eens gedacht... Kóm... ik ga iets anders doen.

Marian: (*korte giechel*) O jeetje. (*kijkt naar de vloer*) Ik eh... Ik kan helemaal niets.

Ben: Een mens kan meer dan hij denkt Toontje.

Marian: Ik vind dat u hele wijze dingen zegt.

Ben: Hoort bij mijn taak als butler.

Marian: Bent u allang butler?

Ben: Mijn hele leven. Mijn vader was ook butler. En mijn grootvader. (*scheve glimlach*) Ik heb dat talent geërfd.

Marian: (*kort zwak lachje*) U komt dus uit een familie van butlers.

Ben: (*hier zegt hij voor het eerst: Jij*) Jij hebt dat heel verstandig gezegd... Toontje.

Marian: (*zichtbaar gestreeld*) O, jeetje... dat heeft nog nooit iemand tegen me gezegd. Dat ik eh... verstandige dingen zeg en zo...

Een korte scene uit Het TWEEDE BEDRIJF

Stien: Je haalt je toch geen rare dingen in je hoofd, hè? (*korte snuif*) Dit soort mannen trouwen nooit. En als ze het al doen dan is dat alleen met rijke vrouwen. En jij hebt geen rooie cent.

Marian: (*zwak stemmetje*) Ik weet 't, Stien. Maar... Maar een vrouw mag toch wel hopen.

Stien: Nou, zet het maar uit je hoofd. Je bent vorige week vijftig geworden. Het wordt eens tijd dat jij gaat beseffen dat er voor jou geen enkele hoop meer is.

Marian: (*zwaar gekrenkt. Zwak strijdlustig*) Nou, James schatte me niet ouder dan 40.

Stien: Kijk, dat bedoel ik nou, Die man is nu al bezig jouw kop op hol te brengen en jij... (*verzuchtend*) jij laat 'm gewoon z'n gang gaan.

Marian: (*iets meer strijdlustiger, maar nog steeds ingehouden*) Nou en ik vind 'm gewoon aardig. En nou ga ik jouw tandenborstel in de badkamer leggen. (*slaapkamer in*)

Stien: *(haalt diep adem)* Hoe ik 't doe doe ik 't, *(draait zich om naar de slaapkamer)* maar die man moet hier weg. *(wil de slaapkamer inlopen)*

Sofie: *(op, op het moment dat Stien zich omdraait)* Welke man moet hier weg, tante?

Stien: *(wijst met een priemende vinger de net opkomende Ben aan)* Die man daar! *(Sofie staart Ben aan, alsof ze net een vriendelijk plasje water in een vuurzee ziet veranderen)* Die butler van je.

Ben: *(gaat in zijn stramste houding staan en met zijn mooiste 'James' stem)* Ik ben zo vrij geweest uw tante en haar vriendin hun kamer te wijzen mevrouw. Hun koffers heb ik al naar binnen gebracht. Mevrouw Marian heb ik al *(wijst)* Jus d'orange geoffreerd en op het moment staat het theewater op. Ik neem aan dat mevrouw ook wel een kopje lust? *(Sofie blijft Ben in overdreven verdwazing aankijken. Zo gauw Stien tegen haar begint te praten schrikt ze op, Maar ze behoudt diezelfde blik. Naargelang Stien verder praat begint deze blik langzaam af te zwakken)*

Stien: *(verachtelijk)* Moet je 'm nou horen? Een en al dienstbaarheid. Maar in die tussentijd drinkt hij je cognac op en schrijft *(laat het script op tafel vallen)* de grootste viezigheid. En dan brengt hij nog het hoofd van Marian op hol. Nôu! *(duwt Ben richting hal)* schiet op jij. Ga die thee inschenken. *(geeft Ben een gemene duw na. Die schiet de hal in. Dan keert ze zich om naar Sofie. Haar gezicht verandert in overdreven vriendelijkheid)* Dag lieve schat. *(Kust Sofie 3 x op de wangen)* Hoe is 't met jou?

Sofie: *(nog steeds flink in de war)* Hè?... O... Met mij, gaat 't goed. Tenminste... *(kijkt even richting hal)* dat hoop ik.

Stien: En waarom heb jij mij niet verteld dat je al zes jaar getrouwd bent?

Sofie: Ben ik dat? *(kijkt weer even richting hal)* Já! Da's waar... *(kijkt Stien vriendelijk aan. Ze heeft haar tegenwoordigheid van geest weer terug)* En nou vraagt u zich natuurlijk af, waarom ik u dat nooit heb verteld. Ja, kijk... Mijn man eh...

Stien: Kan ik niet ontmoeten. Ik weet 't. Die zit voor zaken in het buitenland.

Sofie: Hè?... O... *(kijkt weer even richting hal)*

Stien: Waar zit-ie precies?

Sofie: Och...

Marian: *(op)* Dag Sofie, *(ze kussen elkaar 3 x op de wangen)* Wat leuk je weer te zien. *(ze duwt Sofie een klein stukje van zich af)* En wat zie je er goed uit.

Stien: *(verontwaardigd)* Wij zitten midden in een gesprek, Marian.

Marian: O, neem me niet kwalijk. Dan ga ik James maar even helpen met de thee. *(wil richting hal lopen)*

Stien: *(grijpt Marian bij de arm)* Nou, ik had liever niet dat je je met dat sujet bemoeide.

Marian: O. *(wrijft met een pijnlijk gezicht de plek waar Stien haar heeft beetgepakt)*

Sofie: Wie gaat Marian nu helpen?

Stien: Die butler van je. Die James. Die gladjanus.

Sofie: Mijn butler... Jámes?

Stien: Ja, daar moet je echt wat aan doen hoor. We komen binnen zit meneer met knalharde muziek aan cognac te drinken. Maakt Marian haar hoofd op hol en moet je dit zien. *(wil Sofie het script geven, maar bedenkt zich)* Nee, lees jij dit maar niet. Daar ben je nog veel te jong voor. *(zwaait met het script)* De wellustigheid die hier in staat. Met geen pen te beschrijven.

Marian: *(zachtjes en erg luchtig)* James is het gelukt.

Sofie: Zeg... Hoe lang zijn jullie al hier?

Stien: Wij zijn hier net, Maar ik heb al genoeg gezien om te beseffen dat jij de hele verkeerde man in dienst hebt genomen. Waarom hou jij er eigenlijk een butler op na? Van je moeder hoorde ik dat jij er financieel helemaal niet zo best voor staat. En je bent bovendien nog heel klein behuisd ook.

Sofie: Ja, och...

Stien: Ja, 't zijn mijn zaken niet, hoor.

Marian: Dat klopt, Stien. Het zijn jouw zaken ook niet. *(Stien kijkt Marian vernietigend aan)*

Sofie: *(reikt naar het script)* Mag ik dat even zien?

Stien: Weet je 't zeker?

Sofie: Ja. *(het script wordt haar aarzelend gegeven. Ze slaat het open en leest hardop)*Erwin loopt met de kop koffie naar... *(Stien drukt meteen als Sofie begint te lezen haar beide handen tegen de oren van Marian. Die rukt zich los en kijkt verontwaardigd naar Stien)*de salontafel en zet het voor Sylvia neer..... *(ze kijkt Stien aan)* Wat is hier verkeerd aan?

Stien: *(graait woest het script uit haar handen en slaat het open. Leest. Slaat enkele bladzijde verder open en leest. Dan fanatiek)* Hier! *(geeft Sofie het script en wijst in de tekst)* Lees dit maar eens. *(terwijl ze naar Marian kijkt)* Maar niet hardop, graag.

Sofie: *(leest)* En dit heeft Ben. Ik bedoel mijn butler James geschreven?

Stien: Dus je weet hier niets van af. Die man doet maar. Hoeveel betaal je hem per maand?

Sofie: Och... (*ongecontroleerd armgebaar*) 600 gulden per maand.

Stien: Wát? Zovéél?

Sofie: Och... Hij, eh... Hij, eh...

Marian: Verdient 't. (*Stien kijkt haar vernietigend aan*)

Sofie: Ja, hij, eh... (*armgebaar*) doet hier alles in huis.

Stien: Ja, normaal. Hij is je butler. Kookt hij ook?

Sofie: Hè?... Ja, koken doet ie ook.

Stien: Nou ja, dan valt dat salaris wel mee. Maar je moet hem eens flink onderhanden nemen. (*wijst naar het script*) Dat kan je toch zomaar niet toelaten. Veronderstel dat de politie hier binnen zou vallen en dit script ziet.

Sofie: Nou, ik kan u geruststellen, tante. De politie komt hier maar hoogstzelden binnenvallen.

Stien: Gelukkig dan maar, want dat daar (*priemende vinger*) is pure porno. Hè, waar blijft die lapzwan nou met de thee. Doet hij overal uren .over? (*gaat op plek 1 zitten*) En ga jij ook zitten, Marian. En jij ook, kindje. Je zult wel moe zijn van dat wachten op het station. Ja, 't spijt me, maar we konden met iemand uit het dorp meerijden. Hij heeft ons hier helemaal voor de deur afgezet.

Sofie: (*heeft Stien afwezig aangekeken*) Misschien kan hij iets niet vinden. (*wil naar de hal lopen*)

Stien: Nou, dan zoekt hij maar. (*klopt naast zich op de bank*) Kom eens naast me zitten, kindje en vertel me alles over je man.

Sofie: Over... m'n man... (*terwijl ze op plek 2 gaat zitten. Al zuchtende*) Ja... Wat kan ik u daarover nou allemaal vertellen?

Stien: (*ongeduldig*) Nou, wat voor een soort man hij is? Is hij aardig voor je, of behandelt hij je met minachting?

Sofie: Och... hij is soms aardig en soms, eh... haalt hij een grapje met me uit.

Stien: Hij haalt een... grápje met je uit?

Sofie: (*terwijl ze richting hal kijkt*) Ja, daar is hij dol op.

Marian: Dus een man met gevoel voor humor.

Sofie: Ja, maar niet altijd het soort waar ik dol op ben. Maar vertelt u me liever hoe het met u gaat, tante.

Stien: Och... ik mag niet klagen.

Sofie: (*als Stien niet verder gaat*) O, gelukkig maar. En hoe lang bent u van plan te blijven? Het hele weekend, of langer?

Stien: Nee hoor. Maandagmorgen haalt je moeder ons hier op. Twee daagjes bij haar en dan gaan we weer op huis aan. Ik slaap het liefst in mijn eigen bed. Maar jouw bed is precies hard genoeg.

Sofie: Mijn bed?

Stien: Ja, je butler heeft onze koffers in jouw slaapkamer gezet.

Sofie: *(kijkt richting slaapkamer)* James heeft... Jullie slapen in onze...
Stien: *(kijkt Sofie bédachtzaam aan)* Zeg, daar weet je toch wel vanaf.
Of heeft jouw butler dit soms op zijn eigen houtje gedaan?
Sofie: Nee, nee. Ik heb hem daar de opdracht voor gegeven.
Stien: O... Jij slaapt zeker in de logeerkamer. Staat daar nog steeds dat onaangename opklapbed?
Sofie: Ja, we hebben niet vaak logees.
Stien: Maar dat is een heel smal bed. Als je man nu ineens thuis komt?
Sofie: Nou, ik denk dat dat niet gebeurt, tante.
Stien: *(ongedurig)* Maar als het nu wél gebeurt?
Sofie: Dan slaapt hij maar voor een nachtje in het voorkamertje.
Marian: Kan niet. Daar staan zijn planten.
Sofie: Maar die zou hij weghalen.
Marian: Kan niet. Dan gaan ze dood.

Nog een korte scene uit het TWEEDE BEDRIJF

Albert: *(op. Gekleed in een kleurrijke ruitbroek, een zwart of donkerblauw overhemd. 3 Knoopjes los. Vuurrood sjaaltje om zijn nek geknoopt. Een zeer schreeuwend vest, dat open staat. Cowboylaarzen en een Amerikaanse honkbalpet. Hij noemt zichzelf Albér. Al zijn handelingen zijn overdreven en hij praat een beetje 'zalvend')* Nou, ik ben blij dat ik iets eerder kon komen, hoor. Ja, ik heb 't de laatste dagen ook zo ontzétend druk. *(Hij heeft een heel irritant lachje. Een beetje als een mekkerende geit. Deze lach laat hij zo nu en dan horen)* Maar laat ik mezelf liever eerst even voorstellen. Ik ben Albér. *(geeft Ben een slap handje)* Maar mag ik zo brutaal zijn u te vragen waarom u zo'n mal pak aan heeft?
Ben: *(eigen stem)* Ik ben hier in huis de butler,
Albert: *(kijkt Ben op een manier aan of hij in de maling wordt genomen. Lachje)* U neemt me in het ootje. Butlers lopen toch alleen maar in die dure huizen rond. Nee, u neemt me in het ootje. *(handgebaar en lachje)* Málle jongen.
Ben: *(butlerstem)* O, maar ik kan u verzekeren dat er ook in de wat mindere huizen butlers van mijn kaliber rondlopen, m'neer.
Albert: *(kijkt Ben achterdochtig aan)* Je neemt me dus niet in het ootje?

Ben: Ik zou niet durven, m'neer. *(eigen stem)* Maar zo gauw wij overgaan tot de zaken van de dag laat ik mijn butlerstem en mijn butlermaniertjes even vallen. *(legt een arm om Alberts schouders)* Want ik neem aan dat jij hier zaken komt doen.

Albert: *(is even in war. Laat dan overduidelijk merken dat hij die arm op zijn schouder wel prettig vindt)* Nou ja, zaken met jou doen lijkt me wel prettig.

Ben: *(arm meteen van hem af)* Fijn dat te horen. Gaat u zitten. *(pakt de fles)* Cognacje?

Albert: Nou, als het u hetzelfde blijft heb ik liever een whisky. On the rocks, graag. *(gaat in fau. 1 zitten. Slaat zijn benen over elkaar en verwijdert 3 a 4 niet bestaande pluusjes)*

Ben: IJs hebben we niet in huis. *(haalt uit het dressoir een fles whisky en glas en schenkt er een flinke bodem in)*

Albert: Nou doet u dan maar zonder. Zeg eh... hoe heette u ook alweer?

Ben: Ben, Maar ik heb liever dat je me James noemt. *(geeft Albert het glas in handen en vult, in fau. 2 zittend zijn eigen glas bij)*

Albert: O, maar ik vind Bennie veel schattiger klinken. *(lachje)*

Ben: Ja, maar hier in huis sta ik bekend als James.

Albert: *(lachje)* Je vindt 't zeker niet goed als ik je Jeemsie noem?

Ben: Nou, dat lijkt me nu niet direct een goed idee. *(houdt zijn glas een klein stukje omhoog)* Proost. Op de goeie afloop van onze zakelijke afhandeling. *(neemt een slok, zet het glas op tafel en pakt het script)* Laten we het over de film hebben die jij gaat maken.

Albert: *(houdt zijn glas ook iets omhoog)* Ja, kontjes omhoog dan maar. *(Hij neemt kleine slokjes. Maar zorgt er wel voor dat zijn glas aan het eind van de dialoog leeg is)* O, ik zie dat je 't scenario al hebt gelezen.

Ben: Nog niet helemaal. Maar wat ik gelezen heb bevalt me hoegenaamd niet.

Albert: *(overdreven verbaast)* Niet? Vind je 't verhaal niet goed?

Ben: Het verhaal is bedroevend slecht. Ik hoop niet dat je hier te veel geld voor hebt betaald.

Albert: *(zwaar teleurgesteld)* Ik heb er niets voor betaald.

Ben: O, gelukkig maar.

Albert: Ik heb 't zelf geschreven.

Ben: O... Vandaar.

Albert: Wat bedoel je met vandaar?

Ben: Nou gewoon vandaar. Maar laten we het even over de rol van Wanda hebben. Die bevalt me helemaal niet.

Albert: O... Maar deze rol is geknipt voor haar. Ze heeft al haar

vibrerende delen op de juiste plekken zitten. Nou en daar gaat het in mijn films allemaal om.

Ben: Met de vleeselijke kwaliteiten van Wanda ga ik helemaal met je mee.

Albert: Maar wat is dan je probleem?

Ben: Haar rol is te klein.

Albert: O...

Ben: En het is een rol zonder tekst. Ik weet niet of het je is opgevallen, maar die meid heeft een ontzettend sexy stemmetje. Je zou stom zijn daar geen gebruik van te maken. Nee, die rol van Marsja is veel geschikter voor haar.

Albert: Maar ik heb al iemand voor deze rol.

Ben: Geef je haar dat rolletje van Sylvia.

Albert: *(sluit zijn ogen en denkt na)* Ja, 't is wel zo dat die meid een stem heeft waar je een rotsblok mee kan klieven. *(lachje)*

Ben: Niet doen. Ik bedoel, haar niet die rol geven. Daar haal je alleen maar de kwaliteit van je film mee omlaag.

Albert: O, dus de kwaliteit van mijn verhaal vind je wel goed?

Ben: Als je alles goed in beeld brengt kan die er zeker mee door.

Albert: *(is gevestigd)* Ik heb een hele goeie regisseur gevonden.

Ben: Goed zo. Ik dacht even dat je het zelf ging doen.

Een korte scene uit het DERDE BEDRIJF

Wanda: Maar dinsdag moet ik werken. *(met een zelfverzekerd uiterlijk)* Ik neem vakantiedagen op. Wat er ook gebeurt, ik ben vanaf dinsdag filmster. *(kijkt Ben liefdevol aan)*

Ben: *(grijnzend)* En voor jou heb ik ook nog 'n verrassing, Sofie.

Wanda: En dat heb ik allemaal aan jou te danken. *(ze springt overeind en loopt krijsend op Ben af. Op datzelfde moment komt Stien krijsend op. Ben schrikt van Stien en ziet Wanda met gespreide armen op zich afkomen. Hij doet een snelle pas opzij en Wanda stormt zodoende langs hem heen en botst op Stien. Ze vallen hierdoor beiden op de grond)*

Sofie: *(schrikt en helpt, samen met Wanda Stien overeind. Als die weer staat rukt ze de arm van Wanda kwaad van zich af. Wanda haalt haar schouders op en blijft bij het dressoir staan)* Waarom moest u nou zo schreeuwen?

Stien: *(opgewonden)* Mijn armband is gestolen. En die hoort bij een setje.

Sofie: Weet u dat nou wel zeker?

Stien: *(nog steeds opgewonden)* Ja, natúúrlijk weet ik dat zeker. Ik ben misschien wel oud, maar ik ben nog niet seniel. *(haalt heel diep adem en probeert iets rustiger te praten)* Ik heb dit setje van mijn oma geërfd. Kijk... *(laat Sofie een halsketting zien)* Deze halsketting. *(doet er eventueel haar haar voor opzij)* En deze oorbellen horen er ook bij. Maar mijn armband is gestolen. *(Als ze haar stem bij de volgende tekst kan laten overslaan zou dat natuurlijk heel mooi zijn! Ze wijst Ben met een priemende vinger aan)* En dat heeft hij daar gedaan. Dát daar is de dief.

Sofie: Maar tante toch,

Stien: Nee, niks tante toch. Bel de politie! Nú!

Sofie: Die kunnen we altijd nog bellen tante. Vertelt u me nu eens rustig, wáár bewaart u gewoonlijk uw juwelen?

Stien: In mijn juwelenkistje en dat is altijd op slot.

Sofie: En was het kistje opengebroken?

Stien: Nou... Nee...

Sofie: Niet opengebroken. Maar waarom denkt u dan dat dat armband gestolen is?

Stien: Omdat hij niet in dat kistje ligt. *(deurbel)* O, dat zal Marian zijn. *(loopt op een koddig drafje de hal in. Sofie, Ben en Wanda kijken elkaar aan. Stien meteen weer op. Ze trekt de verbaasde Marian aan haar arm met zich mee)* Mijn armband is door de butler gestolen.

Marian: *(wrijft met een pijnlijk gezicht de plek die Stien beet had)* Ach nee, dat geloof ik niet.

Stien: Hij is weg. *(wijst met priemende vinger Ben aan)* En hij is de enige schuldige waar ik op kan komen.

Sofie: Tante... Laten we nu niet op de feiten vooruit lopen. *(haalt diep adem)* Laten we alles even rustig, als volwassenen doornemen. Maar gaat u alstublieft eerst zitten. *(als Stien aarzelend op plek 3 heeft plaats genomen)* Als we nu eens allemaal gingen zitten. *(zelf in fau. 2. Wanda in fau. 1 en Marian op plek 1)*

Ben: Vindt u het goed als ik blijf staan, mevrouw.

Stien: *(klein beetje krijsend, Ben kwaad aankijkend)* Jij moet je kop houden, jij!

Ben: Zoals mevrouw wenst. *(staart met half gesloten ogen overdreven stijfjes voor zich uit)*

Sofie: Laten we bij het begin beginnen... U heeft een juwelenkistje, waarin u uw juwelen bewaart en dat kistje kan op slot.

Marian: En waar niemand ooit aan mag komen. Zelfs ik niet.

Stien: Nee, logisch. 't Zijn mijn juwelen.

Sofie: En dat kistje gaat met een sleuteltje open, neem ik aan?

Stien: Ja. *(snuift)* Jullie brengen mij toch niet op andere gedachten. *(priemende vinger)* Hij daar heeft 't gedaan! Die vreselijke man daar en niemand anders.

Sofie: Maar wanneer dan en hóe?

Stien: Nou vanmorgen, toen hij de koffers in onze kamer zette. Ik vond al dat hij zolang wegbleef. Even twee koffers in een kamer zetten duurt toch niet zo lang. *(priemende vinger)* Maar die díef daar bleef heel lang weg.

Marian: Nou, nou, nou. *(Stien kijkt haar vernietigend aan)*

Sofie: En in die tijd heeft James uw koffer opengemaakt, het juwelenkoffertje eruit gepakt, naar de sleutel gezocht. Het gevonden, het kistje opengemaakt, de armband in zijn zak gestoken, het kistje weer gesloten, de sleutel op zijn plaats gelegd en de koffer weer dicht gedaan?

Stien: Nou... Horen jullie het nou? Zelfs mijn nichtje gelooft dat het zo gebeurd kan zijn.

Sofie: *(praat zo rustig mogelijk)* Nee, dat geloof ik helemaal niet, tante... Al deze handelingen nemen op z'n minst meer dan vijf minuten in beslag. En ik geloof niet dat James zolang in de slaapkamer is geweest.

Marian: *(zonder iemand aan te kijken, gedecideerd)* James is niet langer dan vijf seconden in onze slaapkamer geweest. Ik was erbij. *(kijkt dan pas naar Stien)*

Stien: *(kijkt vernietigend terug. Tot Sofie. met ingehouden woede)* Hoor je het nu, hoor je het nu? *(priemende vinger)* Die butler van jou heeft het hoofd van Marian helemaal op hol gebracht. Ze is nu zelfs al bereid voor hem te liegen.

Een korte scene uit het VIERDE BEDRIJF

Marian: *(kijkt hem schalks aan en begint zachtjes en zwoel te lachen)*
Zeg, waar slaap jij eigenlijk?

Ben: Op zolder.

Marian: In een groot bed?

Ben: In 'n héél smal bedje.

Marian: *(maakt met haar bovenlichaam enkele bewegingen die er op*

duiden dat haar dat wel bevalt) O, ik hou van hele smalle bedjes.
(*schalks lachje*) En daarin mannen met héél veel borsthaar en héle lekkere billen.

Ben: Weet je wat jij nodig hebt?

Toontje: (*schalks lachje*) Weet ik... Maar zolang jij niet naast me komt zitten krijg ik dat nooit.

Ben: Maar ben je dan niet bang dat Stien wakker wordt en ons betrap?

Marian: En wat dan nog? (*pakt haar glas en neemt een flinke slok*)

Ben: Nou, ik ben ervan overtuigd dat ze je onmiddellijk op straat zet.

Marian: En wat dan nog? (*slok*)

Ben: Hou jij er rekening mee dat die vrouw je een dak boven je hoofd biedt en dat je iedere dag te eten hebt.

Marian: O, wat zeg je dat mooi. En met zo'n ernstige ondertoon. En zou jij me zomaar buiten in de regen laten staan? (*trekt een overdreven zielig gezicht*) Koud en hongerig.

Ben: Ho, ho, ho... Waar gaan we naar toe?

Marian: (*met intens plezier*) Dat weet ik niet. Zeg jij 't maar... (*kijkt Ben zwoel aan. Zwoele stem*) Naar jouw warme smalle bedje op zolder misschien?

Ben: Wat ik bedoel is... Ik heb geen huis om je binnen te halen.

Marian: Maar als je dat nu wel had?

Ben: Dan twijfelde ik geen moment.

Marian: (*staat met een zeer brede glimlach op*) En dát wilde ik maar horen. (*gaat vlak voor Ben staat en tikt hem tijdens de volgende zin met haar vinger tegen zijn neus*) En als ik jou nu eens vertelde dat ik geld op de bank heb. (*neemt een flinke teug van haar cognac*)

Ben: (*verbaasd*) Jij hebt... (*Marian knikt met grote ogen en een zeer brede glimlach*) Maar waarom blijf je dan bij dat verschrikkelijke mensje?

Marian: Omdat ze niet buiten me kan. Dacht je nu werkelijk dat die, op haar leeftijd nog met een andere gezelschapsdame overweg zou kunnen?

Ben: Dus jij blijft bij haar, omdat je eigenlijk medelijden met haar hebt.

Marian: Ja. En voor de erfenis. (*neemt een flinke teug van haar cognac*)

Ben: De erfenis?

Marian: Ja. Als ze dood is vang ik 2 ton.

Ben: Zó... Da's geen kattenpis.

Marian: (*begint een beetje aangeschoten te raken. Dit moet aan de manier van spreken te horen zijn. Ook haar handelingen beginnen wat onduidelijk te worden. Maar alles heel subtiel, niet overdreven!*)

Ja jongen. Daar moet een eenvoudige butler als jij heel wat jaartjes voor ploeteren.

Ben: Zeg dat wel.

Marian: *(leegt haar glas)* Ach jee... sta ik alweer leeg. *(wil naar het dressoir lopen maar zakt heel even licht door een knie. Hoog lachje. Kijkt Ben aan)* Zag je dat?...

Ben: *(glimlachend)* Ja, jij bent dronken. *(leegt zijn glas en zet dat op het dressoir)*

Marian: De cognac is met mijn loopvermogen aan 't klooiën. Toch gaat deze kleine meid een nieuw glas inschenken. *(doet een nieuwe pas, zakt weer lichtjes door een knie. Opnieuw dat hoge lachje. Ben schiet toe en houdt haar overeind)* Ja, da's goed. Hou jij me maar stevig beet. *(slaat haar arm stevig om zijn middel)* Lekker lieve behaarde béér van me. *(als Ben haar op de bank neer laat vlijen)* Ja, hier zit ik goed. En kom jij nou eens lekker naast me zitten. *(geeft een harde klap op de zitting)*

Ben: *(pakt haar het glas af en zet het op tafel)* Beloof je me dan me niet te ontmaagden?

Marian: *(schalks lachje)* Ik beloof je helemaal niks! *(zo gauw hij naast haar zit slaat ze haar armen om hem heen en kust hem wild boven op zijn mond. Hijgend laat ze hem weer los)* Zo, dat was dat. De rest krijg je zo meteen op zolder... *(schalks lachje)* Als we samen in je warme smalle bedje liggen.

Ben: Dat haal jij niet. Da's 'n hele steile trap op hoor.

Marian: *(schalks lachje. Haar hand schuift zijn badjas in)* Dan draag jij me toch zeker. *(zoent hem nu op zijn borst)* O, ik ben dol op kerels met veel borsthaar. *(wil hem weer op zijn mond kussen)*

Ben: *(duikt onder haar omhelzing door en loopt naar het dressoir. Terwijl hij zijn glas bijvult)* Vertel me eens, hoe weet jij dat je in dat testament van Stien staat? Hoe weet je eigenlijk dat er een testament bestáát?

Marian: *(wijds armgebaar)* Ván... de notaris.

Ben: Joh, maak 't nou. Die hebben geheimplicht.

Marian: Deze aardige heer schuift wat met de regeltjes. *(schalks lachje)* Daar heb ik wel het een en ander voor moeten doen, maar dat was een daad van mij, die me dubbel en dwars terugbetaalt. Zeg, schenk je alleen voor jezelf in?

Ben: *(pakt haar glas en schenkt er een klein bodempje in)* En hoe zit 't met Sofie? Ik bedoel, met Mevrouw Van Hoofd.

Marian: Wat is daarmee?

Ben: Staat die ook in dat testament?

Marian: O, die krijgt de grootste hap. *(pakt haar glas aan. Kijkt er*

bedenklijk in) Nou... hier wordt een muis nog niet dronken van. *(Slaat het in een keer naar binnen en reikt haar glas weer aan)* Nog een. Anders vertel ik niks meer.

Ben: *(schenkt er nu iets meer in)* Hoe moet ik dat opvatten? Zij krijgt de grootste hap? Hoeveel is dat dan?

Marian: Dat vertel ik je pas als ik gezien heb hoeveel je ditmaal in m'n glas hebt gedaan.

Ben: *(hij kijkt haar even aan en schenkt er nog wat bij. Geeft het haar)* Nou... Hoeveel?

Marian: *(bekijkt de inhoud)* Hm. 't Kan er mee door. *(neemt een flinke teug)* Waarom wil je dat eigenlijk zo graag weten?

Ben: Och... *(gaat naast haar zitten)* Zomaar. *(als Marian weer een stevige slok neemt)* Zeg, doe jij rustig aan.

Marian: O, maak je maar niet ongerust hoor, lekker ding van me. *(schalks lachje)* Ik sta straks in jouw smalle bedje echt wel mijn mannetje. *(schalks lachje)* Ik bedoel natuurlijk... Ik lig straks in jouw eh... bedje mijn mannetje. *(hoog lachje)* En mannetje moet natuurlijk vááá-ráúwtje zijn. *(lacht schaterend)* O, moet je mij nu horen. Ik geloof dat ik een tikkeltje aangeschoten raak. *(schalks lachje)* Wat vroeg je ook alweer, lieverd van me? *(nieuwe teug)*

Ben: Hoeveel krijgt Sofie?

Toontje: O, dat heeft Emiel me niet verteld. Veel. Dat wel. Ze is tenslotte haar enige nichtje. En haar moeder krijgt het huis. *(leegt haar glas en geeft het aan Ben)* Zet jij dat even voor mij op tafel?

Ben: Waarom? Wat ben je dan van plan? *(zet het glas op tafel)*

Marian: Ook je eigen glas.

Ben: *(als hij dat heeft gedaan en weer gaat leunen)* En wat nu?

Marian: *(reikt met moeite naar achteren en trekt aan het koordje, waardoor de schemerlamp uit gaat. Het is weer voor 75 % donker. Zwoele stem)* Nu ga jij me kussen zoals Rock Hudson Doris Day kust. *(nog zwoeler)* En ik wil je bijten, zoals... zoals...

Ben: Lassie zijn baas bijt. *(Marian begint te gillen van de lach)* Ssssst! Straks wordt Stien nog wakker.

Nog een korte scene uit het VIERDE BEDRIJF

Stien: *(smijt de deur van de slaapkamer open. Ze is gekleed in een katoenen, hoog gesloten nachthemd dat tot haar voeten reikt. In*

haar linkerhand heeft ze een grote zaklantaarn en in haar rechter een klein kaliber pistool) Handen omhoog, jij! *(in het lichtschild van de lantaarn verschijnt boven de salontafel het verbaasde gezicht van Ben. Vol ontzetting)* Jij!? Ze loopt naar de staande schemerlamp en doet hem aan. Ziet dan pas dat Marian naast Ben op de grond zit. Grote ogen) Marian? Wat doe jij daar op de grond?

Ben: *(is intussen half overeind gekomen)* Ik ben bang dat ze is flauwgevallen, mevrouw. *(hij probeert met moeite Marian omhoog te tillen)*

Sofie: *(op via de logeerkamer)* Wat is hier allemaal aan de hand?

Stien: Ja, vraag dat maar aan die mooie butler van je. *(tot Ben)* Wat heb jij met Marian uitgevoerd?

Ben: Die heeft een cognacje teveel op.

Stien: *(zwaaiend met haar pistooltje)* Zie je 't nu, Sofie? Die... die smeerlap daar heeft mijn Marian dronken gevoerd. *(Ben heeft Marian intussen op de bank gekregen en een kussentje onder haar hoofd gelegd. Hij pakt nu de benen van Marian en legt die ook op de bank. Dan legt hij heel voorzichtig de jaspanden over haar benen)*

Sofie: Wat is hier nu allemaal aan de hand?

Ben: Ik kan alles uitleggen, mevrouw.

Stien: *(obstinaat)* Hou je mond, jij! Jij... Jij vrouwenverleider. *(zwaait met haar pistooltje)* Bind hem vast, Sofie.

Sofie: Ja, tante, overdrijft u nu niet een klein beetje? En hoe komt u aan die gevaarlijke revolver?

Stien: Die heb ik altijd bij me als ik op reis ben. Nou, kom op! Jij bindt hem vast en ik bel de politie.

Sofie: De politie? Waarom in vredesnaam?

Stien: *(obstinaat)* Waaróm? Waaróm? Jij durft nog te vragen waaróm? Ben je dan blind, meisje? Je ziet toch in welke toestand mijn Marian verkeert. 't Is dat ik wakker ben geworden. Ik moet er niet aan denken wat deze vuilak allemaal met haar had uitgehaald. Nóu! Bindt hem vast!

Sofie: Niets daarvan. Ik wil eerst weten wat er nu allemaal aan de hand is. Ben? Ik bedoel, James?

Ben: Ik hoorde geluiden beneden, mevrouw. Dus ben ik gaan kijken wat er aan de hand was. Mevrouw Marian zat op de bank en dronk een cognacje. Ik vertelde haar dat het al laat was en dat ze beter naar bed kon gaan, maar dat wilde ze niet. Ze zei me dat ze niet kon slapen en dat ze daarom een cognacje had genomen.

Sofie: *(kijkt Stien aan)* Nou, dat lijkt me een hele goeie verklaring.

Stien: *(verontwaardigd. Alsmat zwaaiend met haar pistool)* Ach,

schei toch uit. Die jongen kan liegen dat het gedrukt staat. Als Marian bij mij thuis niet kan slapen drinkt ze altijd een glas warme melk. Neem nu maar van mij aan dat hij haar die cognac heeft opgedrongen. Nou? Bind je hem nu nog vast of niet? *(als Sofie niet reageert geeft ze het pistool aan de verbouwereerde Marian)* Dan doe ik het zelf wel. Hou jij hem intussen onder schot. Waar heb je stevige touwen liggen?

Marian: Oóóóh... *(ze komt langzaam overeind)* Wat is er gebeurd?

Stien: O, liefje, ben je weer bijgekomen. Maak je verder maar geen zorgen hoor, wij zijn bij je.

Marian: *(kijkt van Stien met verbaasde ogen naar Ben en dan naar Sofie)* Waarom heb jij een pistool in je handen, Sofie?

Sofie: Hè?... O... dit pistool is niet van mij. *(duwt het snel in Stiens hand)* Zeg mij eens, Marian, heeft mijn butler jou cognac opgedrongen?

Marian: James... *(flauwe glimlach)* Nee hoor. *(pakt Bens hand beet en trekt hem naast zich op de bank. Ze kijkt hem vol adoratie aan)* James is juist heel lief voor me geweest. *(geeft hem een tedere kus op zijn wang)* Hè, lieverd?

Sofie: *(als Stien haar met grote verbaasde ogen aankijkt kijkt zij met grote ogen naar Ben)* Zeg James... butler van me, wat is hier nu precies aan de hand?

Marian: *(met een verzaligde glimlach)* James en ik hebben ons zojuist verloofd, *(Ben kijkt Marian met grote ogen aan. Daarna naar Sofie)*

Stien: Wát?

Sofie: O...

Stien: Zeg, ben jij helemaal van lotje getikt. *(trekt ruw de handen van Ben en Marian uit elkaar en wringt zich tussen hen in. Praat met een overdreven lieve stem tegen Marian)* Jij bent natuurlijk nog een beetje in de war, hè liefje. Van al die cognac die... die... die... nare meneer daat je allemaal heeft laten drinken.

Marian: *(brede glimlach)* Nee hoor... James en ik... *(haalt heel diep adem)* Wij begrijpen elkaar.

Sofie: Begrijp jij haar, James?

Ben: Nou, om heel eerlijk te zijn...

Marian: James en ik gaan samenwonen.

Stien: *(haar ogen puilen nu bijna naar buiten)* Jullie gaan wát?

Marian: Begin jij doof te worden, Stientje?

Stien: Zeg... Hoeveel van deze cognac heb jij niet gedronken? *(tot Ben)* Hoeveel van die glazen heb jij haar niet gedwongen gegeven?

Marian: Drie. *(kort giechellachje)* Maar niks gedwongen. Ik heb ze alle 3 geheel vrijwillig naar binnen gegoten. *(iets harder)*

giechellachje)

Stien: Drie?! Normaal dat jij wartaal uitslaat. *(Ze pakt Marian beet om haar overeind te trekken, maar dat lukt haar niet. Tegelijk zegt ze):* Kom jij nu maar met mij mee. *(Ze pakt Marian nu anders beet om haar overeind te trekken, maar het lukt haar weer niet)* Hè, verdorie, help nou toch een beetje mee. *(Marian doet dat en staat wankel naast Stien, die haar nu stevig beet heeft)* Wat jij nodig hebt is een goeie nachtrust. Geloof me, morgen zie jij alles anders.

Marian: Maar ik... *(duwt Stien ruw van zich af)* wil helemaal niet met jou mee. Ik wil bij... *(vlijt zich tegen Ben aan en slaat haar armen om hem heen)* James in zijn smalle bedje liggen. En 'm innig kussen. Aan zijn borstharen trekken en 'm in zijn tepels bijten. *(doet dat laatste door zijn badjas heen)*

Stien: Zie je dat nou Sofie. Die smeerlap van een butler van jou heeft ook nog wat in haar drankje gedaan. Ik ga de politie bellen. *(loopt resoluut naar het dressoir en pakt de hoorn van de haak. Leest van zeer nabij het papiertje dat op de kiesschijf geplakt zit)* Politie. Juist ja. *(draait het nummer. Ben en Sofie kijken elkaar aan. Sofie met grote vragende ogen en Ben met een grimas dat hij er ook allemaal niets aan kan doen. Marian heeft moeite overeind te blijven. Ben houdt haar steviger vast)*

Stien: Blijf met je smerige poten van haar af. *(heeft contact)* Nee ik heb het niet tegen u agent... O, u bent geen agent. Wie bent u dan wel, als ik vragen mag?... O, u bent de commissaris zelf. Nou, luister u dan eens goed naar me commissaris. Kunt u metéén komen er is hier iets heel ergs gebeurd... Wát er is gebeurd? Nou, mijn Marian is door de butler van mijn nichtje dronken gevoerd en die man heeft ook nog iets in haar glas gedaan.

Een korte scene uit Het VIJFDE BEDRIJF

Stien: *(op via de hal)* Zo, ben jij eindelijk je bed uit. *(ziet nu pas wat Marian aan heeft. Grote ogen)* Wat heb jij nou in vredesnaam aan?

Marian: *(zonder Stien aan te kijken. Luchtigjes)* O, dat heb ik vorig jaar in Spanje gekocht.

Stien: *(die net op de bank wilde gaan zitten stokt midden in haar handeling. Verbaasd)* Jij hebt dat vorig jaar... Maar je bent vorig jaar helemaal niet in Spanje geweest,

Marian: *(scheve glimlach, terwijl ze haar benen over elkaar slaat)* Weet ik. Maar het klonk wel aardig, vond je ook niet? *(met een sarcastische ondertoon)* Jij gaat toch nooit met vakantie, zelfs niet naar Valkenburg, Dus ik ga óók nooit op vakantie. Want waar jij niet van houdt... mág ik ook niet doen.

Stien: *(klein beetje onder de indruk. Gaat nu pas zitten en schenkt thee in)* Wat ben je obstinaat vanochtend. Dat komt vast van al die drank van vannacht. *(gaat met haar thee achterover leunen)* Nóu, vertél? Hóe kom jij aan die kledij met die gillende kleuren? *(als Marian haar alleen even aankijkt en daarna weer slokjes thee neemt. Kwaad)* Ik wil wéten hoe je d'r aan komt.

Marian: *(zonder Stien aan te kijken)* Dat heb ik je toch al verteld. Die heb ik gekocht.

Stien: *(ongeduldig)* Ja, dát begrijp ik ook wel. Maar waaróm heb je ze gekocht?

Marian: *(met een kort sarcastisch lachje)* Nou, dat lijkt me nogal logisch. Om ze te dragen natuurlijk.

Stien: Maar zulk soort kleren staan jou helemaal niet. Daar ben jij veel te oud voor.

Marian: *(kijkt Stien, over haar kopje heen aan)* Een mens is net zo oud als hij zich voelt, Stien.

Stien: *(snuift hard)* Trek ze uit.

Marian: *(geamuseerd)* Wát?... En dan naakt door het huis rondlopen? *(scheve glimlach. Zachtjes lachend)* Hoewel ik iemand in dit huis kén die dat niet erg zou vinden.

Ben: *(op)* Kan ik de dames misschien nog met iets van dienst zijn?

Stien: *(fel)* Néé! De dames wensen helemaal niets! *(wapperend handje)* Wég jij! We zijn in gesprek.

Marian: Nee hoor, *(zet met een klap het kopje op tafel)* wij zijn uitgepraat. Ik ga de tuin in. *(terwijl ze haar zonnebril pakt en schalks naar Ben kijkt)* Ik heb gezien dat het een heerlijke dag wordt. *(gaat af via de hal)*

Stien: *(heeft Marian verbijsterd nagekeken)* Wel heb je ooit. *(haalt heel diep adem)*

Ben: Zal ik de thee dan maar weer meenemen. *(loopt naar de tafel)*

Stien: *(fel)* Jij neemt niets mee! Jij laat die thee staan en verdwijnt.

Ben: *(kort knikje)* Zoals mevrouw beveelt.

Stien: En als zo meteen die zekere heer aanbelt dan hoef jij niet open te doen, dat doe ik wel. En als ik met die persoon in gesprek ben kom jij ons niet storen. Als ik je nodig heb roep ik je wel. Is dat begrepen?

Ben: *(kort knikje)* Volkomen, mevrouw.

Stien: *(wapperend handje)* En nou wegwezen jij! *(Ben maakt nog een kort hoofdknikje en gaat via de hal af. Stien zucht heel diep en drinkt van haar thee. Deurbel. Kijkt op haar horloge)* Die is veel te vroeg. *(terwijl ze opstaat snuift ze hard)* Typisch weer iets voor de politie. *(af via de hal)*

Albert: *(op. Gekleed in een spijkerbroek en pastelkleurig overhemd met korte mouwen. Smalle leren stropdas, die bij de strop iets naar beneden is geschoven. Het bovenste knoopje is los. Laarzen. Zwart leren platte pet. Grote zonnebril op. In zijn hand heeft hij een keurig diplomatenkoffertje)* Ja, neem me alstublieft niet kwalijk, zeg... maar dit had ik toch écht niet verwacht.

Stien: *(vlak achter hem op. Ze sluit de deur)* En u had ik pas om één uur verwacht.

Albert: Ach wat maakt het uit. Één uur, twee uur. Ik zeg altijd maar: laat de tijd nooit bezit van je nemen. *(legt het koffertje op tafel en gaat op plek 2 zitten)*

Stien: Maar als ik om één uur afspreek verwacht ik ook dat men om één uur hier is.

Albert: *(slaat ontspannen glimlachend zijn armen over elkaar)* Ach jee, 'n meid van de klok. Hoe dan ook, ik ben er nu. Maar wat ik zie... *(maakt afkeurende klakkende geluidjes en schudt langzaam zijn hoofd)* Ik weet niet of ik daar zo blij mee moet zijn. *(zucht)* Ja, ik weet niet hoor. *(wapperende handjes)* Hoe moet ik dat nou zo vriendelijk mogelijk zeggen... Ik zie in u écht niet de directrice van een meisjeskostschool hoor.

Stien: *(licht geërgerd)* Zeg... wat bent u nou allemaal aan het bázelen?

Albert: Een lieve grootmoeder misschien. Maar een directrice van 'n meisjesinternaat. *(diepe zucht)* Dit kan écht niet, hoor.

Stien: *(schudt haar hoofd en zucht diep)* Dit moet ik weer treffen.

Albert: Ja, 't spijt me heel erg, maar je moet in dit vak af en toe heel hard zijn.

Stien: Dat vind ik ook. En daarom heb ik u laten komen. *(gaat in fau. 2 zitten)* Maar eerst zal ik u alles vertellen. *(Zucht)* Hoe kan ik nou het beste beginnen.

Albert: Ja, hier heb ik allemaal geen tijd voor, hoor. Is de butler er niet?

Stien: Maar daar gáát het juist om. Ként u hem?

Albert: *(grijnst)* Dat zal ik wel denken, ja.

Stien: O... En wat vindt u van 'm?

Albert: *(grijnst)* Een héle gewiekste jongen.

Stien: O, dat vindt u dus ook.

Albert: Een jongen die je om een boodschap kunt sturen.

Stien: Ja, maar hij komt wel met het verkeerde thuis.

Albert: *(kijkt Stien niet begrijpend aan)* Ja, we zitten hier nu wel heel gezellig te babbelen, maar ik kwam voor heel wat belangrijkere zaken. Is Wanda er ook nog niet?

Stien: *(begint weer licht geërgerd te raken)* Wie is Wánda nu weer?

Albert: *(kijkt Stien even verbaasd aan)* Nou ja, zeg... Heeft James u dan helemaal niets verteld?

Stien: *(kijkt Albert niet begrijpend aan)* Wát? Wát moet James mij hebben verteld?

Albert: Ach laat ook maar.

Stien: *(gaat weer staan. Kwaad)* Néé! Ik laat niets! En nu gaat u eens even goed naar me luisteren. Ik heb u laten komen en u dient mij aan te horen; Tenslotte betaal ik uw salaris.

Albert: *(kijkt Stien met grote ogen aan)* U betaalt mijn... *(Marian komt op via de hal. Met overdreven geïnteresseerde ogen kijkt hij naar Marian)* Kijk... deze vrouw is veel beter geschikt om voor directrice te spelen. Als zij zich nou aan mij aanbood.

Stien: *(verontwaardigd)* Zeg, bent u nou helemaal gék geworden? Niemand biedt zich hier aan. En zeker Marian niet.

Marian: *(die geïnteresseerd bij de haldeur is blijven staan loopt nu naar Albert en steekt glimlachend haar hand uit)* Mag ik me even voorstellen. Ik ben Marian.

Albert: *(is opgestaan toen Marian op hem toeliep. Hij geeft haar een slap handje en neemt haar dan, met zijn arm rond haar schouders mee naar de vrije ruimte. Pakt haar hand en laat haar een sierlijk rondje maken)* Kijk... dit ziet er heel wat beter uit. *(knikt goedkeurend en maakt Marian, met een vingerbeweging duidelijk dat ze nog een rondje moet maken. Marian doet dat met veel plezier)* Véél beter. Een hele goeie borstpartij. En van achteren heeft ze ook de benodigde vibrerende attributen, *(is deze actrice nu 'een-dun-type' dan zegt hij)* Gewoon de beha iets opvullen met watten en moeders kan de was doen. *(geeft Marian een speels tikje op de billen. Marian laat een genietend zacht gilletje horen)* Nee, hier ben ik véééél gelukkiger mee.

Stien: *(ziet het met verbijstering toe)* Ja, maar dit gaat toch alle perken te buiten.

Albert: *(negeert Stien volledig)* Heeft u er wel eens aan gedacht om een carrière als filmster te beginnen?

Marian: *(hand voor haar mond)* Oóóóóh.

Stien: Ja, zeg... vergeet u niet een klein beetje waarvoor u hier gekomen bent?

Albert: Integendeel, hier b en ik juist voor gekomen. En, eh... deze lieftallige meid hier is uitermate geschikt voor de doeleinden die ik voor ogen heb.

Stien: *(terwijl ze op Albert toeloopt)* Ja, nu heeft deze onzin lang genoeg geduurd. *(ze staat nu 5 centimeter van hem af)* U bent hier gekomen voor mij en niet voor h aar!

Nog een korte scene uit Het VIJFDE BEDRIJF

Sofie: *(ze schenkt intussen 2 cognacjes in. Dit is toch werkelijk niet te geloven h e? Ben ik even weg en ziet die knaap kans iedereen een contract te bezorgen. Heb jij enig idee waar je mee bezig bent, Marian? (geeft Marian haar cognac en gaat op de bank zitten)*

Marian: *(glunderend)* Ja, ik ben eindelijk ontdekt.

Ben: *(komt tegelijk met deze laatste zin op. Hij heeft zijn jas uitgetrokken. Boordenknoopje open, das omlaag. Praat met eigen stem)* Goed, h e? Ze krijgt 'r 4000 gulden voor. *(terwijl hij een cognacje voor zichzelf inschenkt)* O ja, da's waar, Toontje. Als je carri ere door mij laat behartigen kost je dat 20 % commissie.

Marian: *(vol bewondering)* Kan je dat ook al?

Ben: Wanda laat ook alles aan me over en die heeft nu een hoofdrol. *(gaat grijnzend op plek 3 zitten)*

Sofie: *(als Marian haar vragend aankijkt)* Ja, die butler van mij is een ontz ettend handige jongen, Marian. Maar als ik jou was zou ik 't niet doen.

Ben: *(terwijl Marian haar teleurgesteld aankijkt)* Maar ze wil 't zo graag. En Albert heeft mij verzekerd dat hij haar de keus laat, wat ze wel of niet wil doen.

Sofie: Ja, ik k en dat soort jongens. Reuze aardig als er een contract moet worden getekend, maar zo gauw de opnamen beginnen willen ze alleen maar blote tieten zien.

Marian: O, maar dat vind ik helemaal niet erg.

Sofie: *(kijkt Marian even aan. Dan tot Ben)* Deze meid is nog erger dan Wanda.

Marian: *(zet haar glas op tafel en gaat naast Ben zitten. Ze steekt een arm door de zijne en drukt zich dicht tegen hem aan)* Ik vind 20 % veel te weinig. Wat mij betreft mag je de volle 100% houden. *(Ben en Sofie kijken haar verbaasd aan)* Ja... Als we getrouwd zijn maakt

dat toch allemaal niks meer uit.

Sofie: (*zucht diep en kijkt Ben met een scheve glimlach aan*) Ik geloof dat het tijd wordt dat we deze meid even uit de droom helpen, Ben.

Marian: (*kijkt ze allebei verbaast aan*) Bén?

Sofie: Mag ik je even voorstellen; Marian... Mijn man, Ben.

Marian: (*kijkt met uitpuilende ogen naar Ben*) Ben jij... haar man?

Ben: Ik ben bang van wel.

Marian: Maar... (*trekt haar arm terug*) Maar jij bent toch...

Sofie: Mijn man is acteur van beroep, Marian. Hij oefende alleen maar.

Marian: Hij... óefende alleen maar?

Sofie: Ja, als... butler? (*brede glimlach*) Da's zijn rol in het stuk dat hij binnenkort gaat spelen.

Marian: Maar... (*kijkt Ben teleurgesteld aan*) vannacht dan?

Ben: Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen je het vannacht te vertellen.

Sofie: (*luchtig*) Dat had alles wel een stuk eenvoudiger gemaakt, schat.

Marian: Dus... jullie zijn man en vrouw.

Sofie: Ja, zo heet dat als je met elkaar getrouwd bent. En dat armband heeft hij dus helemaal niet gestolen.

Marian: Nee, dat klopt, want dat heb ik ingepikt.

Sofie: (*tegelijk met Ben*) Jij!?

Marian: Ja ik, Zo af en toe pik ik wat van waarde van d'r. Voor m'n ouwe dag. Ze heeft zóveel juwelen. En ze is zo vergeetachtig geworden dat ze het nooit merkt.

Sofie: Maar mijn butler kreeg de schuld. Ze heeft zelfs de politie gebeld.

Marian: (*grote ogen*) Écht?

Sofie: Als jij weet welke toestanden jij allemaal hebt veroorzaakt.

Marian: O, dat spijt me dan. Dat was niet de bedoeling. Ik geef het zo meteen weer aan haar terug.

Ben: Wat zeg je dan?

Marian: Dat het in één van haar kousen zat. Dat doet ze wel meer. Dan stopt ze een van haar juwelen in haar kousen. Zogenaamd uit slimmigheid, maar de dag daarop weet ze het al niet meer. Als ze er na een week niet meer over zeurt pik ik ze in. Met kous en al.

Sofie: Maar ik ben gisteren samen met mijn tante door haar hele koffer gegaan.

Marian: (*glimlacht*) Ze stopt ook af en toe opgerolde kousen in de voering van haar regenjas,

Ben: (*deurbel*) O, dat zal Gijs zijn. Die komt me met eh... iets helpen.

Sofie: Ja, met je groentekasje.

Ben: *(verbaasd)* Hoe weet jij dat?

Sofie: Omdat hij net hier was. Hij heeft Marlies ten huwelijk gevraagd.

Daarom had hij geen tijd om jou met dat kasje te helpen. Hij komt je morgenmiddag helpen. *(3 x deurbel. Al opstaande en zuchtende)*

Wie hebben we nu weer voor de deur staan? *(af)*

Marian: Dus jij bent helemaal geen butler,

Ben: Nee, ik ben acteur, echtgenoot en minnaar. In deze volgorde.

Stien: *(op)* Hoorde ik nou de deurbel?

Bodega: *(op. Gekleed in een combinatie. Bijpassende stropdas. Kijkt meteen naar Ben)* Aááh! U moet ik spreken. *(vlak achter Bodega wordt Albert door een agent in uniform de kamer ingeduwde. Om zijn handen zitten handboeien. Ben, Sofie en Marian kijken verbaasd naar hem)*

Ben: *(butlerstem)* Mag ik zo vrij zijn te vragen wie u bent, meneer?

Bodega: Ik ben van de recherche.

Stien: Bent u rechercheur Bodega?

Bodega: Ja. Kennen wij elkaar?

Stien: U heeft mij aan de telefoon gehad. *(zuchtend)* Dus u komt eindelijk deze smeerlap arresteren. Nóu, 't werd tijd. *(priemende vinger)* Hém heeft u al, zie ik.

Bodega: *(kijkt afwezig even naar Albert)* Ja... Nou... Ik kwam wel voor de butler, ja, maar of ik hem ga arresteren is nog niet helemaal zeker.

Stien: Maar hij heeft mijn armband gestolen. *(Marian loopt meteen de slaapkamer in. Iedereen kijkt haar na)*

Bodega: Waar gaat deze dame heen?

Stien: Dat is niet belangrijk. *(priemende vinger)* Concentreert u zich alstublieft op die vreselijke man daar.

Bodega: Heeft déze man uw armband gestolen, mevrouw?

Stien: Ja, mijn gouden armband. Hij hoorde bij een setje.

Bodega: Kunt u dat bewijzen, mevrouw?

Sofie: Welnee. *(als Stien haar kwaad aankijkt)* Nee, dat kunt u helemaal niet bewijzen tante.

Bodega: Geen bewijs dus.

Stien: Moet u die man nou eens zien, rechercheur. Als dat geen dief is weet ik 't niet meer. En dan heeft hij vannacht ook nog mijn gezelschapsdame verkr...

Marian *(op. Houdt de armband in de lucht)* Ik heb 'm. *(Stien kijkt er met grote ogen naar)* Je had 'm in deze kous gerold en in de voering van je regenjas gestopt.

Stien: *(moet dit even verwerken. Kijkt naar Sofie en Bodega. Dan*

weer naar Marian) Maar ik heb m'n regenjas helemaal niet bij me.
Marian: *(tot Bodega)* Ze wordt met de dag vergeetachtiger. *(tot Stien)*
Ik haal dit armband er net uit. Ga maar kijken, je jas ligt op het bed.
Stien: Maar... Maar...
Sofie: Tante Stien?... Zou u James niet eens uw excuses aanbieden?
Stien: Ik... Ik... *(pakt nu pas de armband van Marian aan en bekijkt het)* Ja... dit is de armband die ik kwijt was. *(ze kijkt James aan)*
Nou... dan wil ik je mijn eh... mijn eh... *(haalt heel diep adem)*
Ben: Het is niet nodig dat u het uitspreekt, mevrouw, Ik zie aan uw ogen dat u het meent.
Stien: *(kijkt Ben verbaasd aan)* O... Maar dat neemt niet weg dat je vannacht Marian hebt proberen te verkr...
Marian: Dat heeft hij helemaal niet. *(kijkt Stien aan)* ik was vannacht een beetje dronken en toen heb ik James verleid. *(als Stien haar met uitpuilende ogen aankijkt)* Ja, mag ik af en toe ook eens 'n beetje pleziertje hebben?
Stien: *(heel even in de war)* Maar je doet niet anders. Nu dat gedoe met die film weer.
Bodega: En dáár ben ik voor naar hier gekomen. *(tot Albert)* Is dit de butler?
Albert: Dat is 'm.
Bodega: *(tot Ben)* Dan zou ik graag willen dat u even het manuscript haalde, meneer.
Ben: Mag ik dan eerst weten waar u het over heeft, rechercheur?
Sofie: Ja, dat zou heel prettig zijn.
Bodega: Deze heer hier is van plan een film te maken mevrouw. Die bij de Nederlandse wet verboden is.

**En aan het eind komt alles
op z'n pootjes terecht!
Het toneelstuk wat Ben over die 'BUTLER'
heeft geschreven wordt door Albert verfilmt.
En iedereen doet erin mee!**

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto